

ԼՍԵՆՔ՝ ՆՈՐ ՏԱՐՈՒԱՆ ԵՒ Ս. ԾՆՆԴԵԱՆ ՊԱՏԳԱՄՆԵՐԸ

Մեր ետեւ կը թողումք վախերով, յուսախարութիւններով եւ անստուգութիւններով խռովաշուք տարի մը:

Անհաշուելի թիւ կը կազմեն հաւատքէ ուծացած ամբարիշտները, որոնք՝ անցնող երկու հազար տարիներու ընթացքին, չուզեցին լսել այն միւս արեւաշող ՃԱՄՐՈՒՆ մասին, որ իր յաւիտեական շողարձակումով կը զատորոշուի երկրի միւս մոլորեցուցիչ ճամբաներէն:

Խաւարաշունչ թերահաւատներուն համար՝ բոլոր ճամբաները նոյնն են, յատկապէս այն ճամբան, ուրկէ սովորաբար կը քալեն օրուան բոլոր ժամերուն, ուշադիր ականջ տալով իրենց սրտի նիւթապաշտ քարախումներուն, հանրային պատրալից կարծիքներուն եւ իրենց բնագոյային բերումներուն, որոնք կը հարթեն իրենց քայլերուն առջեւ մոլութիւններու, փուլումներու եւ սայթախումներու մահուան ճանապարհը:

Անոնք՝ ըստ իրենց մոլար հայեցողութիւններուն, նկատի ունեցան միայն ժամանակի ապականացու կլիմային տակ կատարուող քարերու քարբարոսութիւնը, եւ ասկէ առաջ ու վեր՝ մարդկային լսողութիւնը փայփայող՝ սիրային ու սեռային լպիրշ քարոզչութիւնները:

Անհասկնալի է մեզի համար, թէ ի՞նչու այս անաստուածութեան մունեթիկները, դեռ կը յամառին մնալ պայթուցիկ վտանգներով ականուած նոյն ճամբուն վրայ, ուրկէ քալեցին երէկ, ու կը քալեն այսօր, եւ պիտի քալեն վաղը, ու անկէ անդին շարունակաբար, ճաշակելով մէկը միւսէն ծանրակշիռ

դառնութիւններ, եւ առաւել կսկծալի դառնութիւններ, մինչեւ անխուսափելի ու անբաղձալի մահուան ժամանումը:

Ինչո՞ւ կը նախընտրեն վտանգներով խռննդոտուած երիւնկի սարսափազդու ճանապարհը, երբ անդին կայ արեւափառ ցերեկով եւ աստեղազարդ գիշերով ապահով ճամբան, զոր ցոյց տուաւ մեր Տէրը իմաստուն Մոգերուն:

Միթէ Քրիստոնեայ աշխարհին հաւատացեալներուն համար նախընտրելի չէ՞ քալել այդ ճամբէն, որ կը սկսի նորածին Յիսուսի մատուցած ու կը յանգի Գողգոթայի գոհողութեան գագաթը:

Աւետարանի հաւատով ապրող ու պայմարող քրիստոնեաները՝ լաւ կը հասկնան, որ իրենց պայմարը մեղքին դէմ, սուրբ է ու յաւիտեական: Անոնք՝ վստահ են, թէ այդ սրբազան պայմարը պիտի հասնի իր վճռական աւարին վերջնական յաղթանակով:

Եթէ պահ մը՝ մեր աչքերը ուշադիր տարածենք մեր առօրեայ վշտալի պատահարներուն վրայ, որոշ պիտի տեսնենք, որ մարդկային նախապաշարումները, աւելորդապաշտութիւնները, բռնատիրական քարբարոսութիւնները եւ քստմեղի ռեփրներու անհատում շարքը, հեզմութեան վերածած են առաքինութեան եւ քարեպաշտութեան արտայայտութիւններ ու տուած են ժամանակի իրադարձութիւններուն մանկասպան Հերովդէսի ռերախանձ ոգին:

Ի՞նչ ի՞նչ ճառագայթող արժէքներ ու արժանիքներ կը շրջուին, յաւերժաշուք սրբութիւններ կ'արհամարհուին, տոհմաշէն աւանդութիւններ ժամանակավրէպ կը հոգակուին ու ճշմարտութեան

դէմ սուտին շղթայագերծած պայքարը կը ստանայ օրըստօրէ անյաղթահարելի սաստկութիւն:

Կարծես, երկնային հրաշագործ գօրութիւն մը միայն կրնայ չարին գրողը կասեցնել եւ քանալ մարդկութեան նակատագրին առջեւ՝ ԱՅՆ ՄԻԻՍ ՃԱՄԲԱՆ, որ ճամբան է ճշմարտութեան, արդարութեան հաւատով լուսաւորուած քրիստոնեայ հաւատացեալին:

Ժամանակը հիմա է, որ ամէնքս ալ՝ Նոր Տարուան եւ Ս. Ծննդեան յոյսերով՝ մտնենք ազգովին այս անգուգական ճամբէն ներս, որ պիտի առաջնորդէ մեր կեանքը խաւարէն դէպի թոյս եւ քարձրացնէ երկրէն երկինք:

Ժամանակի հրամայական պահանջ է բոլոր հաւատացեալ հայերէն, որ չլենցնէ այս սրբազան պայքարը, կ'ըսենք պայքարը եւ ոչ թէ յաղթութիւնը, որովհետեւ, Աստուած չուզեր մեզմէ յաղթութիւններ: Ան կու տայ մեզի յաղթանակը: Կ'ուզէ մեզմէ միայն պայքար, յաղթութիւնը՝ իր նուէրն է:

Հին տարուան յուսալիչ օրերը կուտան մեզի ապացոյցը, թէ մեր կեանքը դէպի փրկութիւն ուղեւորող միակ վստահելի ճամբան, Փրկչին շնորհազարդ կեանքով քահաւորուած ճանապարհն է, աշխարհի բոլոր միւս ճամբաները սուտ են ու կը բռնեն մեզ դէպի փլուզում ու եղբրական մահ:

Բարեպաշտ ու քարեհոգի քրիստոնեան, որ Բեթլեհէմի ճառագայթող ԱՍՏՂԷՆ կ'առնէ իր հաւատին ճերշդչումը, չ'երկնջիր ո՛չ խաւարակուռ գիշերէն եւ ոչ ալ խաւարի սեւ ուժերէն:

Ան լաւ սերտած է, թէ ինչպէս պիտի զինուի ու պայքարի Մեղքին Բռնակալին սաղարմններուն դէմ, առանց իր կեանքին ապահովութիւնը վտանգելու, առանց քայլ մը նահանջելու եւ անձնատրուութեան ճերմակ դրօշակը պարզելու:

Լոյսին քնական յատկութիւնն է, ընդմիջող յաղթել ու փարատել խաւարը: Պայման է սակայն, որ հաւատացեալը, չթողու, որ Բեթլեհէմի Աստղին շողերը շիջին իր շուրջը եւ իր մէջ:

Ո՞ր է խաղաղութիւնը կը հարցնեն, ո՛չ միայն մետաղացած իտէալներով նիւթապաշտ մարդիկ, այլ նաեւ անոնք, որոնց մէջ կը նշուլեն Բեթլեհէմի Աստղին շողերը:

Այսօր անպարագիծ մարտադաշտի մը վերածուած է ամբողջ աշխարհը: Եթէ ամէն տեղ նակատամարտ չկայ, կայ սակայն, ամէն հողամասի վրայ գօրաքնակ մը, յարձակողական եւ պաշտպանողական պատնէշներու վրայ:

Տիեզերական Հոգիէն խզուած մարդը՝ ընկերային կեանքի մէջ, ուրիշ քան չի կրնար ըլլալ, եթէ ոչ քարոյազուրկ արարած մը, անքան անասունի չափանիշով:

Ինչ կերպով ալ հաւատան դարուս թերահաւատները, մենք որպէս Քրիստոսի հետեւորդներ՝ լայն քանամք մեր սիրտները եւ տանք առաջնակարգ տեղը Անգուգական Խաղաղարարին, որ իր հրաշալոյս յայտնութեամբ հիմը դրաւ նոր խաղաղութեան, նոր իտէալներու, նոր կեանքի, քարոյական նոր չափանիշներու եւ նոր թուականի, որ կը կոչուի Փրկչական:

Դժբախտաբար, կայ ամէն քան իր եսին ենթարկելու մարդկային փառատենչութիւնը, որ խաղաղութիւնը կը հեռացնէ ժողովուրդի կեանքէն եւ պատճառ կը դառնայ աշխարհացունց պատուհասներու:

Հինաւուրց ժողովուրդները, առաւել կամ նուազ լուսաւորեալ կը համարուէին իրենց Վիրգիլիոսներով, Հոմերոսներով, Սոկրատէսներով, Պլատոններով եւ քաղաքապետացի

իմաստասերներով: Բայց ժամանակը եկաւ, անոնք ալ բռնեցին բարոյական փլուզումներու ճամբան եւ իրենց ստեղծած բիւրաւոր լոյսերուն մէջ, չուզեցին տեսնել այն ԱՐԵՔԱԿՆԱՓԱՅԼ ԱՍՏՂԸ, որով ջահաւորութեան բարեհոգի հովիւները եւ արեւելի գիտուն Մոզերը:

Պատմութիւնը կը հաստատէ, թէ ամէն հանճարեղ մտաւորական իր բարձրարժէք երկերով, գիտնականներ իրենց զարմանահրաշ գիտերով եւ աշխարհահռչակ կրօնապետներ իրենց հոգեւոր հարուստ ստեղծագործութիւններով, պահ մը միայն խանդավառելէ ետք, իրենց դարաշրջանի սերունդները, անցեր են պատմութեան: Բայց Քրիստոս՝ իր ծնած օրէն անբաժան է մեր կեանքէն: Մեզի հետ է օրուան բոլոր ժամերուն: Կը քալէ մեր առջեւէն ու մենք կ'երթանք իր ետեւէն: Հաւատարմօրէն կը հետեւինք իր լուսաւոր հետքերուն, այն անտարակուսելի հաւատով, որ այս մեր երկրաւոր ուղեւորութիւնը՝ օր մը պիտի յանգի փառալոյս հանգրուանի մը, ուրկէ անդին կը պարզուին յաւիտենական կեանքի աներեկոյ հորիզոնները:

Մարդկութեան հռչակուած մեծութիւններէն միայն ԻՆՔՆ է, անգուգականօրէն ԻՆՔԸ, որ թանգարաններէն, մատենադարաններէն ու պատմութեան էջերէն դուրս, տրոփող իրականութեան հետ կը շնչէ ու իր պերճիմաստ պատգամներով՝ կը յուսադրէ լիւաժը, կը սփոփէ սգաւորը, կը զօրացնէ տկարը, կը խաղաղեցնէ խռովեալը, կը սրտապնդէ հիւանդը եւ կ'ըլլայ անձնապէս վստահելի ընկեր մը եւ իմաստուն խորհրդատու մը, որպէս հարազատ եղբայր մը, անբաժան մեր երկրի ու երկնքի կեանքէն:

Հայ ժողովուրդին եւ համայն մարդկութեան խաղաղութիւնը, առանց ԽԱՂԱՂԱՐԱՐԻՆ (գործածելով ճշմարտութեան վերջին ԲԱՌԸ) ցնորք ու ինքնախաբէութիւն է:

Աշխարհ պիտի չխաղաղի եւ ոչ մէկ երկիր պիտի ճանչնայ իսկական ու տեւական խաղաղութիւնը, մինչեւ որ մարդիկ լուսաւորեն իրենց հոգիները Ա. ԾՆՆԴԵԱՆ ԱԻԵՏԱԲԵՐ ԱՍՏՂԻՆ ՇՈՂԵՐՈՎԸ:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔՀՆՅ. ՏԻՒԼԿԵՐԵԱՆ